

Организационната структура на една престъпна фамилия или синдикат е огледално копие на управленската структура на всяка корпорация. На върха на пирамидата стои бос, или главен изпълнителен директор. След него са помощникът на боса (главен финансов директор) и консилиере (главен юридически съветник). Следват редиците на „капо“ (вицепрезиденти) и войниците (служители на ниско ниво, които изпълняват нарежданията на боса). Подобно на корпорациите, престъпните групи често разчитат на външни консултанти.

Сп. Форчън

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Хората, които са прочели мемоарите ми „Освобожден“, знаят, че там съм променил имената на онези, с които съм извършвал престъпления, за да прикрия истинската им самоличност. Никога не съм доносничил срещу колеги от мафията или когото и да било друг и макар да реших да напусна тази организация, докато бях в затвора, оставам лоялен към бившите си партньори. В тази книга с малки изключения използвам истински имена, тъй като гангстерите, за които пиша, са или мъртви, или са зад решетките, или вече сътрудничат на властите. Нищо от написаното тук не може да доведе до нови криминални обвинения. Не разкривам престъпления и не посочвам нови обекти на правоохранителните органи, а просто хвърлям светлина върху изострения бизнес усет на мафията.

В книгата наричам хората от организираната престъпност „гангстери“, „мафиоти“ или просто „мафия“. Това са популярни термини, които обаче много рядко се използват от членовете на престъпните фамилии. Те наричат организацията си *Cosa Nostra*, което означава „нашето нещо“, или *borgata*, което означава „фамилията“.

Предварително се извинявам за доста цветистия си език.

ПРЕДГОВОР

В Древна Спарта момчетата, навършили дванайсет години, преминавали през особено обучение, целящо да изостри ума им и да им даде умения, нужни за оцеляването им в суровия свят. Децата били държани гладни почти до пълно изтощение в лагери по близките хълмове. После били изпращани в града да крадат храна, за да ядат. Трябвало да бъдат умни и хитри – ако ги хванели, наказвали ги жестоко. Не заради кражбата, а заради неуспеха.

Спартанците вярвали, че младият мъж, който овладее уменията на крадеца, ще преуспее в живота. Не препоръчвам на никого да стане крадец, за да преуспее, но ако човек проучи същността на големите престъпници, би могъл да извлече множество полезни уроци.

Бандитското поведение в ранна младост често показва силен характер и целеустременост.

Едгар Сноу, „Червена звезда над Китай“

Започнах да крада на дванайсет. Като тийнейджър управлявах сервиз за „разкостване“ на автомобили, към двайсетата си година отвлякох първия си камион, а малко след това вече оглавявах свой собствен екип от доста по-възрастни мъже от фамилията Гамбино. Подозираха ме за някои от най-големите грабежи в историята на Съединените щати, преди да навърша двайсет и една.

Нямам висше образование, затова разчитах само на инстинктите си, когато плувах в опасния, но доходоносен свят на мафията, за да нося милиони печалби за фамилията – все едно на фирмата си. Във всеки един момент животът ме вкарваше в три различни роли. Бях служител на фамилията Гамбино. Бях бос, или „изпълнителен директор“, на собствения си екип. И бях член на ръководството на средно ниво, който получаваше нареждания от шефовете и ги предаваше надолу, на подчинените. Поради това имах възможност да разговарям с хора от всички нива на корпоративната стълбича.

Никога не са ме хващали да извършвам престъпления, но информация, подадена от доверени източници, доведе до няколко федерални разследвания.

Макар да имах твърде успешна кариера, накрая ме заловиха и представителите на правосъдието сглобиха обвиненията си срещу мен на базата на сведенията, получени от тези информатори. Заплашваше ме затвор до края на живота ми. Прокурорите ми предложиха да им сътруднича в разследването срещу други мафиоти и да получа в замяна свободата си. Отказах да предам приятелите и помощниците си, а адвокатът ми успя да постигне споразумение за по-лека присъда, ако се призна за виновен, след като човекът, доносничил срещу мен, беше изхвърлен от правителствената програма за защита на свидетелите. Осъдиха ме на дванайсет години и половина и ме изпратиха в заведение с максимално строг режим в Луисбърг, Пенсилвания.

В затвора осъзнах, че престъпленията са лошо нещо. Разбира се, животът е борба и не бива да го прекарваме на колене, но и нямаме право да превръщаме другите хора в наши жертви. Реших да се променя.

В затвора прочетох и първата си книга. В началото не беше лесно. Речникът ми се оказа ограничен, както и

способността ми да се съсредоточавам и да разбирам какво чета. Не се отказах обаче и скоро открих удоволствието от книгите. В килията ми имаше купчини с томове както под леглото, така и около тоалетната чиния. Каменните стени на другите килии бяха покрити със снимки на голи жени, а по моите висяха карти. В продължение на години четях всеки ден, докато мускулите на очите ми не започнеха да ме болят. Заспих от умора, но след няколко часа сън пак потъвах в книгите. Килията ми се превърна в класна стая, в която изучавах всички възможни предмети. Лично аз, сам от затвора, съборих едно от федералните обвинения срещу мен и бях освободен след осем години и половина престой вътре. Вече бях усвоил изкуството на писането, бях анализирал куп романи на големите майстори от XIX век и бях написал свой собствен.

При излизането си от затвора имах наивната представа, че напускам престъпния свят и го оставям зад гърба си, а с него и различните бандити, с които се бях сблъскавал ежедневно на улицата. Мечтаех да заема мястото си в света на закона. Колко ли различно щеше да е това от живота, който познавах?

За моя изненада съвсем скоро разбрах, че представата ми за света на светло е една фантазия. В почтеното общество попаднах на отрепки, много по-лоши от повечето от бандитите, които познавах – всичките бяха вълци, скрити в овчи кожи.

Като лихвар, никога не съм повишавал лихвата върху нечий заем просто така. Дори напротив – намалявал съм я като награда за навременно плащане. Фирмите, които издават кредитни карти, повишават лихвите независимо от това как плащаш, и го правят без твое знание и съгласие. Ами скритите им такси? „Всичко е написано с дребния шрифт – каза ми един служител. – Трябвало е да го прочетеш.“ Все едно да увеличи лихвата върху заема на

някого и да му обясня: „Когато ти дадох парите, прошепнах, че може да стане така. Трябваше да си ме чул.“

Агенциите за събиране на дългове звънят по телефона и тормозят човека, който вдигне слушалката. Не ги интересува, че баба ти или майка ти могат всеки момент да умрат. *Ще стане много лошо! Плащай!* Говорете каквото искате за мафията, но кодексът ѝ забранява на гангстерите даже и да доближават домовете на хората, да не говорим да тормозят семействата им.

Банките отнемат жилища и изхвърлят обитателите им на улицата. Местният шериф се сдобива със съдебна заповед, заключва вратата и изхвърля семейството. Обзалагам се, че всеки баща, който е преживял това, би предпочел да си има работа с нас. Е, може да му счупим някоя и друга кост или да му насиним окото. Много важно, къщата му си остава негова!

Да си говорим честно – мафиотите са егоисти, целящи личното си облагодетелстване, но такива са и бизнесмените. Мафиотите се избиват от време на време, но оцелелите получават нещичко. Повечето бизнесмени, банки и фирми за кредитни карти дебнат за жертви навсякъде и непрекъснато.

Ние се избиваме само едни други.

Бенджамин (Бъгси) Сигъл

Когато бях мафиот, хората се страхуваха от мен и лешоядите стояха настрана. Когато станах почтен гражданин, се превърнах в дивеч – всички се опитваха да ме прецакат.

Когато излязох от затвора, имах нужда от кола и апартамент. Отново и отново различни продавачи се опитваха да ме праметнат със старите си номера. Всеки път когато бях готов да се подпиша над пунктираната линия, сменяха условията.

Наех апартамент. През зимата хазяинът ми не желаше да засили отоплението, но стиснатото копеле си събираше наема на секундата. Трябваше да си купя електрическа печка. Когато напуснах и си поисках депозита, той взе да мрънка, че няма пари.

Започнах да си търся къща. Всички брокери се опитваха да ми пробутат кредит с плаваща лихва и се кълняха, че тя никога нямало да се увеличи. Знаех, че лъжат. Когато заплашвах, че ако това стане, ще се върна с бейзболна бухалка, веднага признавах, че е съвсем възможно лихвата да се увеличи.

Не знам колко пъти съм вдигал ръце и съм си казвал: „Каква шайка мошеници!“ Чувствах се заобиколен от хищници – до голяма степен както на улицата и дори по-зле, в затвора, където всяка секунда трябваше да си пазя гърба.

Не съм първият, който установява, че затворът е като нормалното общество. Джонатан Суифт отбелязва, че ако става дума за морал, престъпниците в затвора не се различават кой знае колко от хората от висшето общество.

И като стана дума за Джонатан Суифт, чувствах се като Гъливер, завързан и стъпкан от хора, много по-малки от мен. Беше време да се изправя. Реших да дам свобода на агресивния дух, който бях придобил в мафията – свят, в който, за да успееш, трябва първо да оцелееш.

И аз, загубен сред безличната тълпа, трябваше да прилагам повече знания, пресметливост и ловкост, за да оцелея, отколкото са били нужни, за да се управляват провинциите на Испания цял век.

Пиер Бомарше, „Сватбата на Фигаро“

Изведнъж получих огромно предимство пред онези дребни хора. Жизненият ми опит се оказа тренировъч-

ната площадка, която щеше да ми донесе истински успех.

Животът, който бях водил и заради който често бях съжалявал, ме бе научил да се пазя от хищници, да надушвам измамниците, да надхитрям змиите. Бе ме научил да разчитам на себе си, да мисля мащабно, да вярвам в силите си. В мафията бях свикнал да поемам инициативата, да предлагам нови идеи и да ги реализирам на практика. Бях се научил да комуникирам с хората. Бях уреждал спорове между лекари, адвокати, банкери и брокери – хора с впечатляващи научни постижения, които обаче бяха лишени от основната способност да изговарят нещата. След като в миналото си бях имал работа с най-различни типове, се чувствах в свои води и във висшето общество, и в гетото. Можех да се занасям с някой клошар или да сключа договор с banker. Можех да разговарям с всекиго.

Освен това се бях научил да елиминирам препятствията. Понякога ги избутвах настрана. Понякога минавах право през тях.

Сега няма Алти.

Това заявява Наполеон, след като е отхвърлил най-голямото препятствие пред завладяването на Италия. Той е роден и израснал на Корсика, остров, който тачи бандитите си, и това влияние винаги е било част от него. И Наполеон управлява Франция като бос на мафията.

Мафията често използва силови методи. По-често обаче мафиотите постигат същите цели, като се сприятеляват с хората, стават им симпатични и след това просто излагат исканията си.

След като преоцених представата си за „почтеното“ общество, установих, че новата ми среда е до голяма степен като старата и че макар да използва по-малко на-

силите, тя много често е по-коварна. Продължих да прилагам гражданските аспекти от живота в мафията и успехът не закъсня. Древните биха се гордели с мен – бях живо доказателство за спартанската „теория за крадците“.

Днес съм посветил живота си на помощта за другите. Мемоарите ми достигнаха до читателите по целия свят и непрекъснато получавам писма от хора, които казват, че книгата ми е променила живота им. Появявал съм се по телевизията в повече от двеста страни и съм говорил пред най-различни аудитории – от закоравели мошеници до полицейски инспектори, от младежки групи до пенсионерски клубове, от колежи и университети до бизнес организации и конференции на библиотекарите.

Подобно на гърците от времето на Омир, на евреите талмудисти и на американските индианци, по-възрастните мафиоти използват устния разказ, за да обучат младежите си и да им предадат изпитаната мъдрост на улицата. В тази книга продължавам вековната традиция, за да предам тази мъдрост. Когато е уместно, описвам исторически събития, за да подчертая, че всеки урок може да бъде прилаган универсално и че няма нищо ново под слънцето. Ако научиш какво се е случило вчера, ще си готов за онова, което няма как да не се случи утре. На различни места в текста предлагам подходящи цитати, за да защитя тезата си или да насърча хората да прочетат нещо допълнително.

Целта на тази книга е да ви запознае с по-добрите страни на Коза Ностра, така че „нашето нещо“ да стане „вашето нещо“.

ВЪВЕДЕНИЕ

Мафията е най-старата корпорация в историята. Тя се развива успешно заедно с другите компании във времена на просперитет и процъфтява дори повече във времена на икономически упадък. За мафията борсовите „мечки“ и „бикове“ нямат значение.

Кухните за бедни на Ал Капоне изхранват хиляди всеки ден по време на Голямата депресия. Защо Ал е в състояние да раздава толкова много супа? Как така Бъгси Сигъл и Майер Лански успяват да си представят един носещ милиарди курорт, наречен Лас Вегас, на място, на което спазващите законите техни съвременници виждат само сънливо градче в пустинята? Защо в момент на дълбока икономическа несигурност мафията процъфтява и купува недвижими имоти из цялата страна, когато милиони хора се борят да не просрочат ипотеките си?

Истината е, че независимо от заслужената репутация на мафията като използваща насилие организация нейните най-успели членове винаги са били забележително проникателни бизнесмени, които притежават рядък предприемачески нюх, както и набор солидни ценности, създадени в собственото им минало.

Г-н Персико... вие сте един от най-интелигентните хора, които съм срещал през живота си.

Съдия Джон Ф. Кийнън коментира поведението на дон Кармине Персико, който се защитава сам в съдебната зала

Тези хора биха успели във всяка област и в действителност мнозина от тях са натрупали състоянието си в начинания, които са много далеч от организираната престъпност. Прилагали са уменията, придобити на улицата, в законните си предприятия и са спечелили милиони.

Интелигентността и характерът му биха му служили добре в един законен бизнес.

Съдия Джоана Сийбърт коментира присъдата на Алфонс Персико, син и наследник на дон Кармине Персико

Свикнали ежедневно да се борят за надмощие, гангстерите са отлично подготвени да побеждават във всяка сфера и при всякакви обстоятелства. Мафиотите, които успешно са излезли на светло, са го направили, като са запазили агресивната си природа, но са я овладели, така че да не плашат хората до степен те изцяло да се отказват да правят бизнес с тях. Типичната тактика на сплашване се заменя с непоколебима твърдост и харизматична убедителност. С две думи те зарязват оръжията и ножовете и мобилизират останалите си силни качества, гарантиращи оцеляването им.

Мафиотските фамилии се състоят от специален вид човешки материал – сред тях има хора с особено силни агресивни и хищнически наклонности.

Пино Арлачи, „Бизнесът на мафията“

Някои мафиоти, които познавам, преминаха в законния бизнес, но им беше нужно повече време, за да се отърват от мафиотската си кожа. В началото тормозеха и заплашваха конкуренцията си и принуждаваха другите да работят с тях („Защото иначе...“). Трудно е да се освободиш от старите навици. Така или иначе обаче, легитимният успех неизбежно кара и тези хора да се от-

кажат от престъпното поведение. Защо да рискуваш да те тикнат в затвора, след като и вън можеш да печелиш цели състояния? Защо да се държиш като бандит, след като не се налага? Защо да изградиш империя и да я срутиш заради някоя глупава далавера?

Мнозина биха си помислили, че макар и един бивш мафиот да се въздържа от насилие в света на бизнеса, заплахата се подразбира заради миналото на този човек. Поради това не е нужно подобните на него да правят или говорят много, за да стъпят в определен квартал, да спечелят някой договор или да сключат „сладка“ сделка. Наистина, много от бившите мафиоти се възползват доста успешно от репутацията си. Не по-малко обаче полагат сериозни усилия да скрият „препоръките“ си от подземния свят.

В продължение на двайсет години никой от моя квартал – „Флъшинг“ в Куинс – не знаеше, че местният супермаркет, „Кий Фуд“, е собственост на топ мафиот, докато вестниците не разтръбиха историята. В действителност босът на фамилията Гамбино Пацо Конти притежаваше няколко супермаркета и беше член на борда на директорите на веригата „Кий Фуд“.

Конти никога не е казал: „Пазарувай при мен, защото иначе...“ Вместо това си седеше кротко в офиса и обмисляше кого да назначи за управител, какви продукти да продава на клиентите си и откъде да набавя най-прясното месо на най-ниска цена. Конти осигуряваше работа на стотици, ако не и хиляди хора. Не е зле за мафиот, а?

Без да се замислям, мога да изброя десетина големи, успешни фирми, собственост на бивши или действащи мафиоти или управлявани от такива. Погледнато отвсякъде, тези фирми са законни. Никоя от тях не одобрява мафиотските методи, но всички те дължат успеха си на специфичните умения на шефовете си, полирани и пригодени за почтена употреба.

Въоръжени единствено със силен, будещ възхищение характер, гангстерите си осигуряват достъп до най-невероятни места.

Ако се изключи престъпната част от живота им, някои от тях са много симпатични хора.

Рудолф Джулиани, бивш кмет на Ню Йорк

Мафията не прониква във Ватикана със стрелба, но управлява финансите на Католическата църква през 1971 г. Този печеливш период приключва чак през 1978 г. след подозрителната смърт на папа Йоан Павел I, останал на престола само 34 дни.

Президентът Джими Картър, без да знае, назначава Антъни Ското, за когото се твърди, че е бос на фамилията Гамбино, за министър на труда. Човекът, заемащ същия пост при Рейгън, е оправдан по дело, което го свързва с нюйоркската фамилия Дженовезе. Нямам представа дали Рейгън си е давал сметка колко близо до самия него стрелят думите му: „Днес властта на организираната престъпност достига до всички сегменти на обществото.“

Как един гангстер, обикновен уличен бияч, облечен в костюм и с малко одеколон, може да си пробие път до Ватикана, до Белия дом или до борда на голяма верига супермаркети?

Ако се отървем от предрасъдъците си, ще видим, че успешните мафиоти доста си приличат с преуспелите бизнесмени или политическите лидери. Мафията използва същата властова структура както всяко правителство или корпорация. За да достигнеш върха и на трите, са нужни едни и същи умения. Много често овакантиените постове в правителствата се заемат от преуспели корпоративни служители, а преминаването им на държавна служба става лесно, защото основните ка-

чества, нужни за успеха, веднъж разбрани и постигнати, могат да се прилагат във всяка сфера.

Тъй като човешката природа не се променя, онзи, който притежава дипломатически умения и лидерски качества и умее да мотивира хората около себе си, би могъл да успее във всяка организация – правителство, корпорация или мафия.

Ако изучавате политология или бизнес администрация или просто желаете да успеете, струва си да отделите повече внимание на черната овца на това трио – мафията.

Тези престъпни банди имат такава власт, че са се превърнали в правителство в правителството в тази страна.

Комисията „Кифевър“ при изслушванията за организираната престъпност, 1950–1951 г.

Босът на фамилията Коломбо Томас Петрицо напуснал училище на шестнайсет. Всичките му опити за бизнес, докато навърши четирийсет години, се проваляли. Но явно бил натрупал достатъчно улична мъдрост, защото след това снабдявал със стомана най-големите строителни фирми и печелел по над 50 милиона долара годишно. Когато Петрицо бил арестуван по обвинения за рекет, колегите му от стоманения бранш останали като гръмнати.

Един от топ мениджърите в стоманения бранш заявил: „[Петрицо] беше един от най-искрените и почтени хора, които съм срещал в нашия бизнес. Думите и делата му бяха равностойни на злато.“

„Думата му е злато“ е ключова фраза, използвана в средите на мафията, когато гарантираш за някого или характеризираш някого. Който постигне такъв рейтинг – ААА, – неизбежно ще постигне и просперитет.

Думата ми е по-добра от всичко, което мога да предложа.

Салваторе Профаци, бос и син на Джо Профаци,
основател на фамилията Коломбо

Петрицо играе голяма роля при построяването на някои от най-големите обекти в Ню Йорк – Световния финансов център, сградата на „Ай Би Ем“ и Батъри Парк.

Всъщност всеки строителен бум в Ню Йорк е осъществен от фирми, собственост на мафията или ръководени от нея. Бързият растеж на Манхатън щеше да е сериозно забавен без подизпълнителите на мафията, без нейните машини и механизация и гладко ръководене на профсъюзите. През осемдесетте години на ХХ век едно проучване на групата за борба с организираната престъпност в щата Ню Йорк стига до извода, че основните строителни фирми в страната предпочитат да правят бизнес с мафията вместо с легитимните, но непостоянни профсъюзни лидери.

Успехът на мафията зависи от високото качество на услугите ѝ [и] от лоялността на милиони удовлетворени клиенти.

Никълъс Пиледжи, *Сатърдей Ивнинг Поуст*

На всеки строителен обект в Ню Йорк се извършват милиони дребни корупционни сделки, всяка от които заслужава свое собствено заглавие в пресата. Върху този шепот и разменени пликове обаче изниква поредният небостъргач в Манхатън. Столицата на света, където е седалището на Обединените нации и в която се издига Статуята на Свободата, е построена до голяма степен от трудолюбиви имигранти под дискретното ръководство на Коза Ностра.